

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιγ΄ 10-17)

9 Δεκεμβρίου 2018

Στὴν καθημερινὴ ζωὴ καὶ στὶς μεταξύ μας σχέσεις στενοχωρούμεθα ἀν δὲν μᾶς ἀναγνωρίσουν κάτι καλὸ ποὺ ἐνδεχομένως κάναμε ἥ δὲν μᾶς δεῖξουν τὴν ἀνάλογη εὐγνωμοσύνη. Μάλιστα κάποιες φορὲς ἥ σὲ κάποιες περιπτώσεις αὐτὸ τὸ παράπονο μένει σὰν σαπισμένη ρίζα μέσα στὴν ψυχή μας καὶ καθορίζει ἀρνητικὰ τὴν μετέπειτα συμπεριφορά μας.

Ἐνῶ ὅμως εἴμαστε τόσο εὐαίσθητοι γιὰ τὴν παράληψη τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς ἡμᾶς, τὴν ἕδια στιγμὴ δὲν δίνουμε καὶ μεγάλη σημασία, ὅταν τὸ ἕδιο λάθος κάνουμε καὶ ἐμεῖς, ὅχι μόνο πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ κυρίως πρὸς αὐτὸν τὸν Ἰδιο τὸν Εὔεργέτη Θεό. Εἴναι πραγματικὰ φοβερὸ νὰ συνειδητοποιήσουμε πόσο συχνὰ καὶ ἀπὸ πόσους ἀνθρώπους καθημερι-νὰ λησμονεῖται αὐτὴ ἥ ἔκφραση τῆς ψυχῆς.

Γι’ αὐτὸ ἥ συμπεριφορὰ τῆς συγκύπτουνσας, τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ἥ ὁποία ἔσπευσε νὰ δοξάσει τὸν Θεό, μόλις θεραπεύτηκε ἀπὸ τὴ βασανιστική της ἀρρώστια, εἴναι παράδειγμα ἔξαίρετο στὴ συνειδητοποίηση τοῦ μεγέθους καὶ τῆς μεγάλης ἀξίας τῆς ἀρετῆς τῆς εὐγνωμοσύνης.

Ἐμεῖς οἱ χριστιανοί, συνήθως ἥ παραλείπουμε τελείως νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν Θεὸ γιὰ τὶς εὐεργεσίες Του ἥ καὶ ὅταν Τὸν εὐχαριστοῦμε, τὸ κάνουμε μὲ σκοπιμότητα, ἐπειδὴ σύντομα θὰ Τὸν ξαναχρειαστοῦμε. Κατὰ μία ἔννοια ἔχουμε τὴν ψευδαίσθηση ὅτι πρέπει νὰ τοῦ δίνουμε γιὰ νὰ μᾶς δώσει. Θέλουμε πρῶτα νὰ ἀπολαύσουμε τὶς εὐεργεσίες Του μὲ δλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους καὶ ὅταν ἐν πολλοῖς εὐργετηθοῦμε τότε κάποιοι θυμόμαστε καὶ νὰ Τὸν εὐχαριστήσουμε.

Ὄμως, ἥ ἐκδήλωση εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεὸ δὲν εἴναι ἀπλῶς ἔνα στοιχειῶδες καθῆκον, ἀλλὰ καὶ δεῖγμα εὐγενικῆς διάθεσης καὶ γενικότερα ψυχικῆς ύγείας. Ὁ ψυχικὸς μηχανισμὸς ἐκείνου ποὺ δὲν ἐκδηλώνει πρὸς τὸν Θεὸ τὴν εὐγνωμοσύνη του δὲν βρίσκεται ὀπωσδήποτε σὲ ὄμαλὴ κατάσταση, ἀφοῦ αὐτονόητα δὲν τὴν ἐκδηλώνει καὶ στοὺς συνανθρώπους του. Συνεπῶς, ὅχι μόνο δὲν εἴναι σὲ θέση νὰ ἀπολαύσει τὴ θεϊκὴ εὐεργεσία καὶ νὰ χαρεῖ, ἀλλὰ γίνεται περισσότερο ἀπαιτητικός, ὥστε ἀντὶ νὰ εὐγνωμονεῖ γιὰ ὅσα μέχρι τώρα ἔχει ἀπολαύσει, τὰ θεωρεῖ λίγα καὶ παραπονεῖται γιὰ ὅσα θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχει λάβει καὶ δὲν τὰ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεό.

Ο ἀγνώμων δὲν ἀποδέχεται τὴν προφανῆ ἀλήθεια, ὅτι ὁ Δημιουργὸς Θεὸς νοιάζεται

έμπρακτα γιὰ τὸ πλάσμα Του. Ἐνῶ ἀντίθετα αὐτὴ ἡ συνειδητοποίηση τὸν ὁδηγεῖ στὴν ἔκδήλωση τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεὸν γιὰ ὅλες τὶς εὐεργεσίες Του καὶ ἀποκαλύπτει τὴ δική μας χριστιανικὴ ταυτότητα.

Ο ἄνθρωπος ὅταν ὑπολογίζει τοὺς ἄλλους δὲν στηρίζεται στὴν προσωπική του παντοδυναμία, ἀντίθετα πιστεύει στὸν Χριστό, δοξολογεῖ τὸν Χριστὸν καὶ Τὸν εὐγνωμονεῖ πάντοτε γιὰ ὅλα.

Ἡ εὐγνωμοσύνη σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωση κάνει τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξην νὰ λειτουργεῖ φυσιολογικά, ἐπειδὴ δὲν εἰδωλοποιεῖ τὸν ἑαυτό της, ἀναγνωρίζει ὅτι τὰ πάντα προέρχονται ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἐπιστρέφουν στὴν πηγή τους μέσα στὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης Του. Ὅταν εὐχαριστοῦμε λειτουργικὰ τὸν Θεὸν σημαίνει ὅτι ἐμπιστευόμαστε τὴν ὑπαρξή μας σ' Αὐτόν. Κι αὐτὸν τὸ ἐλάχιστο εἶναι ἡ οὐσιαστικὴ ἀντιπροσφορά μας στὶς φαινερὲς καὶ ἀφανεῖς εὐεργεσίες Του.

Ἄδελφοί μου, ἐμεῖς ὡς συγκύπτοντες, παραδομένοι στὴ φθορὰ καὶ στὸν θάνατο εἶναι ἄμεση ἀνάγκη, κάθε φορὰ ποὺ συγκεντρωνόμαστε σὲ αὐτὸν τὸν χῶρο λατρείας τοῦ Θεοῦ νὰ δατρανώνουμε τὴν πίστη, τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη μας στὸν ὡς βρέφος σαρκούμενο Θεό, ποὺ φανερώνεται νηπιάζων, γιὰ νὰ ἀποκαλύπτει τὴν ἀγάπη Του στὸ πλᾶσμα Του καὶ νὰ καταργεῖ πάντοτε ὡς Σωτήρας τὴν «ἀργία τοῦ Σαββάτου» τῶν πονηρῶν καὶ τυπολατρῶν τῆς ἐποχῆς μας, ἀνταποκρινόμενος λυτρωτικὰ στὴν ἀνάγκη μας.

[dkpdf-button]